

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 11Co/230/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2715203321
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 11. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Fedor Benka
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2018:2715203321.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Fedora Benku a sudkýň JUDr. Silvie Hýbelovej a Mgr. Kataríny Arnouldovej v právnej veci žalobcu: Ing. D. G., nar. X.X.XXXX, bytom D. XXXX/XX, E., zastúpený: Advokátska kancelária Machová, s. r. o., so sídlom Sasinkova 886/16, Skalica, proti žalovanej: Mgr. G. T., nar. X.X.XXXX, bytom U. X, E., zastúpená: JUDr. Alena Arbetová, advokátka, Nám. Sv. Martina 3A, Holíč, o zaplatenie 5.000,- eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Skalica zo dňa 13. júna 2017, č.k. 5C/250/2015-116, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žalovaná má nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Rozsudkom napadnutým odvolaním súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa tento proti žalovanej domáhal zaplatenia sumy 5.000,- eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 5.000,- eur od 28.4.2015 do zaplatenia, a o trovách konania rozhodol tak, že žalovaná má nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

2. Svoje rozhodnutie súd právne odôvodnil použitím ust. § 657 Občianskeho zákonníka (ďalej aj ako „OZ“), keď na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žaloba nebola podaná dôvodne. Predmetom tohto sporu bolo vrátenie sumy 5.000,- eur zo strany žalovanej žalobcovi, ktorú si žalobca uplatňoval titulom pôžičky poskytnutej žalovanej dňa 30.5.2013. Vykonaným dokazovaním bolo preukázané a v konaní ani nebolo sporné, že zo strany žalobcu bolo v prospech žalovanej plnené sumou 5.000,- eur, ktorá bola vyplatená zo strany žalobcu dodávateľovi okien na dom žalovanej, ako záloha za okná. Sporné bolo, či tieto peniaze žalovaná prevzala ako dar alebo ako pôžičku, t.j. na čom sa žalobca a žalovaná dohodli ohľadom sumy 5.000,- eur poskytnutých na dom žalovanej. Žalovaná rozporovala uzatvorenie zmluvy o pôžičke, podľa nej zo strany žalobcu nikdy neodoznalo, že by išlo o pôžičku, ani sa strany nezaoberali tým, že by bola žalovaná povinná žalobcovi niečo vracať a v akej lehote (čo je jedna z náležitostí, ktorá charakterizuje vzťah týkajúci sa pôžičky). Súd v konaní vyhodnotil, že žalobca ním produkovanými dôkazmi nepreukázal, že by sa strany dohodli na uzavretí pôžičky, teda na tom, že by mal poskytnúť žalovanej finančné prostriedky vo výške 5.000,- eur ako pôžičku, ani nepreukázal že by bolo dohodnuté obdobie, na ktoré mali byť finančné prostriedky požičané, ani obdobie, kedy mali byť tieto finančné prostriedky vrátené. Súd tak vyhodnotil, že sa medzi stranami nejednalo o pôžičku, keď vychádzal predovšetkým z výpovede žalobcu, ktorý pri výsluchu tvrdil, že žalovanej boli poskytnuté finančné prostriedky ako pôžička a že žalovaná pri jej poskytovaní uviedla, že tieto peniaze žalobcovi vráti, keby sa v budúcnosti rozišli. Strany sporu spoločne bývali od augusta 2011 do januára 2015, najskôr bývali v byte žalovanej, po jeho predaji od júna 2013 do novembra 2013 u rodičov žalovanej a následne v rodinnom dome žalovanej. Počas ich partnerského vzťahu sa im dňa XX.X.XXXX narodil

syn K.. Žalovaná považovala príspevok finančnej čiastky zo strany žalobcu na zlepšenie bývania pre nich a ich dieťa ako prirodzené správanie žalobcu, vtedy žili spoločne, spoločne hospodárili, neuvažovali o žiadnom rozchode, mali malé dieťa, rozchod neriešili, takýto vtedajší vzťah strán korešponduje aj s vykonanými dôkaznými prostriedkami - výsluchmi strán a svedkov. Vzhľadom k situácii, že pri tvrdenom dátume poskytnutia pôžičky (XX.X.XXXX) sa jednalo o dva mesiace po tom, ako sa stranám sporu narodil syn, je nelogické vzhľadom k ich vzťahom v danom období, aby žalobca požičiaval sumu 5.000,- eur svojej partnerke (a matke jeho dvojmesačného dieťaťa), s ktorou žil v spoločnej domácnosti. Aj matka žalobcu dosvedčila, že vzťahy strán sporu boli v máji 2013 dobré. Preto časť výpovede žalobcu týkajúca sa dohody o pôžičke súd vyhodnotil za nehodnovernú. Matka žalobcu pri výsluchu uviedla, že do nasťahovania sa strán do rodinného domu bol ich vzťah vcelku dobrý, po narodení syna boli vzťahy medzi stranami milé, žalobca žalovanej urobil „všetko čo jej videl na očiach“, pričom ich vzťahy sa začali zhoršovať pol roka po tom, ako sa im narodil syn. Rovnako žalobca vo svojej výpovedi potvrdil, že vzťahy medzi stranami boli dobré, rozumeli si, narodil sa im syn. Z vykonaných dôkazov taktiež vyplýva, že žalobca ďalej nepreukázal, že by došlo k osobnému odovzdaniu finančných prostriedkov titulom pôžičky dňa 30.5.2013 zo strany žalobcu žalovanej tak, ako tvrdil žalobca s tým, že by žalovaná tieto použila na zakúpenie okien. Na uvedené nadväzuje ďalší dôkazný prostriedok, a to objednávka zo dňa 29.5.2013 s uvedením mena žalobcu a následne vystavený príjmový doklad na zálohu za okná na sumu 5.200,- eur prijatú od objednávateľa - žalobcu. Tvrdenia žalobcu sú nekonzistentné s vykonanými dôkazmi, keď tento tvrdil, že dňa 30.5.2013 zapožičal žalovanej peňažné prostriedky vo výške 5.000,- eur, pričom podľa neho ich mala žalovaná investovať do kúpy okien na rodinnom dome, avšak podľa príjmového pokladničného dokladu č. 0712013 zo dňa 29.5.2013 sám žalobca uhradil spoločnosti G. B. - D. zálohu za okná vo výške 5.200,- eur, a to ešte deň predtým, než mala podľa tvrdenia žalobcu zmluva o pôžičke vzniknúť. Žalobca výslovne pri výsluchu tvrdil, že pri odovzďovaní finančných prostriedkov nevedel, na aký účel ich žalovaná chce použiť, nevedel, že chcela zakúpiť okná, avšak ako vyplýva z listinných dôkazov, tak deň pred ním uvedeným dátumom odovzdania finančných prostriedkov, sám žalobca uhradil zálohu za okná na rodinnom dome (dňa 29.5.2013). Okná objednával žalobca, objednávka bola vystavená a podpísaná žalobcom, a aj okná boli objednávané na meno žalobcu, vyplatenie zálohy bolo vystavované na meno žalobcu a na jeho meno bolo vystavené aj potvrdenie. Taktiež súd prihliadal na výpoveď otca žalobcu, ktorý uvádzal skutočnosti ohľadom pôžičky, ale len vlastnej pôžičky, ktorú poskytol spolu s manželkou v sume 3.000,- eur, keď tento uvádzal, že on s manželkou poskytli obom stranám pôžičku (bežná zvyklosť pri partnerskom spolužití), pričom žalovaná po jeho výzve sama túto pôžičku vrátila. Vo výpovedi otca žalobcu nie je žiadna zmienka ohľadom pôžičky žalobcu pre žalovanú. Rovnako matka žalobcu nebola prítomná pri tom, ako mal žalobca osobne odovzďávať žalovanej peniaze z predanej záhrady. Súd na základe všetkých takto vykonaných dôkazných prostriedkov dospel k záveru, že zmluva o pôžičke medzi stranami uzatvorená nebola. Žalobca v spore neunesol dôkazné bremeno, nepreukázal vznik a existenciu ústnej, ani písomnej zmluvy o pôžičke, nepreukázal skutočné odovzdanie peňazí žalovanej ani dohodnutie termínu vrátenia pôžičky, čo sú všetko základné právne náležitosti charakterizujúce pôžičku. Preto súd žalobu ako nedôvodnú zamietol. Vzhľadom k tomu, že v sporovom konaní nebolo preukázané, že sa jedná o pôžičku, pričom keďže žalobca argumentoval tým, že žalovaná mala svojimi podaniami snahu mu finančné prostriedky vrátiť, súd sa zaoberal aj tým, či je daný iný dôvod na vrátenie uvedenej sumy. Súd dospel k záveru, že sa nemôže jednať o bezdôvodné obohatenie v zmysle § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka, pretože chýba základný znak bezdôvodného obohatenia a to poskytnutie sumy 5.000,- eur bez právneho dôvodu, z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol. Mohlo by sa jednať o dar, ale v rámci tohto sporového konania by na úspešné uplatnenie nároku titulom vrátenia daru v zmysle § 630 OZ museli byť preukázané dôvody na vrátenie daru, pričom dôkazy v tomto spore v súvislosti s týmto produkované ani vykonávané neboli. Na základe uvedeného tak nebolo možné žalobe žalobcu v tomto spore vyhovieť. V sporovom konaní sa v súvislosti s vykonaním dôkazov uplatňuje tzv. prejednacia zásada, podstatou ktorej je skutočnosť, že súd vykonáva tie dôkazy, ktoré navrhli jednotlivé strany v priebehu konania. Pritom je v zmysle § 185 ods. 1 CSP oprávnený rozhodnúť, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná. V zmysle § 187 ods. 1 CSP za dôkaz môže slúžiť všetko, čo môže prispieť k náležitému objasneniu veci a čo sa získalo zákonným spôsobom z dôkazných prostriedkov. Rozlišuje sa pritom, či ide o dôkaz priamy alebo nepriamy. Za najbežnejšie dôkazné prostriedky sa používajú: výsluch strany, výsluch svedka, listina, odborné vyjadrenie, znalecké dokazovanie a obhliadka. Uvedený výpočet dôkazných prostriedkov je výpočtom len príkladným. Znamená to, že ako dôkazný prostriedok je možné využiť každý dôkazný prostriedok získaný zákonným spôsobom. V zmysle uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 6/92 „Nevykonanie dôkazov navrhnutých účastníkom nie je postupom, ktorým súd odňal účastníkovi možnosť konať pred súdom.“ Vzhľadom na skutočnosť, že žalovaná nedala súhlas na

nahrávanie zvukového záznamu, súd na tento vykonaný dôkaz neprihliadal. Súd z takéhoto dôkazu nevychádzal tiež z dôvodu, že nie sú známe okolnosti vyhotovovania nahrávky, nie je známe, či táto nahrávka bola dopredu pripravovaná, čiže či vedenie rozhovoru nebolo účelové v snahe preukázania nejakých skutočností vhodne kladenými otázkami alebo vedením rozhovoru. Iná situácia by nastala, keby existoval aspoň jeden dôkaz ohľadom žalobcom tvrdených skutočností, ktorým by sa musel súd ako jediným zaoberať a vyhodnocovať na základe jediného dôkazu, či existuje pôžička alebo nie. Navyše, aj keby súd nahrávku realizovanú bez súhlasu žalovanej ako dôkaz v spore pripustil, tak z prepisu nahrávky nevyplýva skutočnosť tvrdená žalobcom, že by žalobca poskytol žalovanej dňa 30.5.2013 pôžičku vo výške 5.000,- eur. Z nahrávky vyplýva len tá skutočnosť, že žalobca si po žalovanej nárokuje finančné prostriedky za tri roky života, kedy spolu žili. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovanej priznal podľa pomeru jej úspechu vo veci náhradu trov konania v plnom rozsahu.

3. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, ktorý navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Mal za to, že súd na základe vykonaného dokazovania dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci s tým, že doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sa súd nevysporiadal so všetkými skutkovými tvrdeniami strán sporu. Závery súdu prvej inštancie obsiahnuté v odôvodnení napadnutého rozsudku považoval za absolútne neprijateľné a v rozpore so zisteným skutkovým stavom veci. V žiadnom prípade nemohol mať súd preukázané, že z jeho strany bolo v prospech žalovanej plnené sumou 5.000,- eur, ktorú mala vyplatiť dodávateľovi okien na dom žalovanej ako zálohu na okná. Ak by totiž plnil tak, ako to uviedol súd, teda priamo dodávateľovi okien na dom žalovanej, nejednalo by sa v žiadnom prípade o dar žalovanej, pretože tejto v tomto prípade neplnil, ale plnil by dodávateľovi okien, teda išlo by o vzťah medzi ním a dodávateľom okien, pričom by nemohlo ísť ani o pôžičku, pretože taktiež by túto neposkytol žalovanej, ale zase by poskytol plnenie priamo dodávateľovi okien. Skutočnosť, že z jeho strany bola dodávateľovi vyplatená hotovosť 5.000,- eur, ktorú súd považoval za nespornú, bola naopak zásadne sporná, keď túto skutočnosť i on rozporoval a na takýto záver nemal súd absolútne žiadny dôvod. Nelogická je i súvislosť s ďalším produkovaným dôkazom vyhodnoteným v tejto súvislosti zo strany súdu, že objednávka k predmetným oknám bola vo výške 7.500,- eur, bola zo dňa 29.5.2013, z rovnaké dátumu ako je príjmový doklad, bola však na sumu 7.500,- eur, pričom otázkou je, prečo by neuhradil dodávateľovi okien celú sumu za okná, ale len 5.200,- eur. Uvedené listinné dôkazy, z ktorých súd ustálil ako nesporné, že zaplatil dodávateľovi okien na dom žalovanej sumu 5.000,- eur, v žiadnom prípade teda nemôžu obstáť. Absolútne bez akéhokoľvek povšimnutia súd ponechal ním produkované dôkazy, ktorými žalovaná na jeho výzvu na vrátenie finančných prostriedkov zo dňa 28.2.2015 reagovala tak, že písomne dňa 1.4.2015 mu zaslala list, v ktorom napísala, že ho dňa 25.3.2015 kontaktovala na mobilný telefón s tým, aby jej oznámil termín, kedy sa stretnú a vráti mu peniaze, pričom žiadala, aby jej oznámil deň a čas stretnutia na Mestskom úrade v E., kde mu odovzdá 5.000,- eur v hotovosti alebo vkladom na účet, po overení podpisu po prevzatí dlžnej sumy. Sama žalovaná teda vo svojom písomnom prejave, ktorému predchádzal telefonický SMS kontakt, identifikovala a špecifikovala titul, ktorým mu vráti dlžnú sumu, pričom túto kvalifikovala ako „vrátim ti peniaze“ a prevzatie dlžnej sumy. Z týchto prejavov žalovanej niet najmenších pochyb o tom, že táto sama priznala a i kvalifikovala, že jej finančné prostriedky požičal a viac krát opakovane prejavila záujem mu finančné prostriedky i vrátiť. Preukazovať osobné odovzdanie finančných prostriedkov titulom pôžičky nebolo absolútne potrebné, pretože sama žalovaná nepoprela, že by k odovzdaniu finančných prostriedkov prišlo, a to nepochybne preukazujú jej písomné prejavy zo dňa 1.4.2015 a 9.4.2015. V danej veci je možné jednoznačne konštatovať, že či už písomné vyjadrenia žalovanej, ale i jej samotné ústne vyjadrenia v priebehu súdneho konania, sú jednoznačne nekonzistentné a na základe ich analýzy možno dospieť k nepochybnému záveru, že sú konštruované, fabulované a nepravdivé.

4. K odvolaniu žalobcu sa písomne vyjadrila žalovaná, ktorá navrhla napadnutý rozsudok z dôvodu jeho vecnej správnosti potvrdiť a priznať jej náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Podľa jej názoru sa odvolaním žalobca snaží nedostatok dôkazov riešiť prekrúcaním nielen jej tvrdení, a to v rozpore s vykonanými dôkazmi, ale aj so zisteným skutkovým stavom, najmä aj v rozpore so svedeckou výpoveďou otca žalobcu, ktorého žalobca sám navrhol a ktorý potvrdil to, že čo celú dobu on uvádza (objednanie a kúpa okien žalobcom). Žalobca v konaní nepreukázal, že by prišlo k uzatvoreniu pôžičky a ani to, že by jej nejakú sumu niekedy odovzdal. Trvala na tom, že nikdy neprišlo k uzatvoreniu zmluvy o pôžičke, na základe ktorej by jej mal žalobca dňa 30.5.2013 požičať sumu 5.000,- eur. Žalobca opomenul skutočnosť, že žiadne finančné prostriedky jej neboli odovzdané a z toho dôvodu ich ani nemohla

žiadnym spôsobom dlžiť. Finančné prostriedky z predaja záhrady dal žalobca ako zálohu na okná, a to deň predtým, ako jej mal tieto finančné prostriedky požičať.

5. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie podala včas oprávnená osoba - strana sporu (§ 359 a § 362 ods. 1 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný (§ 355 ods. 1 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie mu predchádzajúce v celom rozsahu bez ohľadu na rozsah odvolania (§ 379 písm. c/ CSP), v medziach daných dôvodmi odvolania (§ 380 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné, pretože napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny.

6. Predmetom konania vedeného na súde prvej inštancie pod sp. zn. 5C/250/2015 je zaplatenie sumy 5.000,- eur s príslušenstvom titulom vrátenia pôžičky.

7. Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správnosti postupu a napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým bola žaloba zamietnutá a žalovanej bol priznaný nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

8. Pretože odvolací súd v plnom rozsahu preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, ktorý vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom pre posúdenie žalobou uplatneného nároku, jeho výsledky jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach správne vyhodnotil a napokon dospel k správnym skutkovým záverom, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobou uplatnených nárokov, a pretože odvolací súd v celom rozsahu zdieľa i právne závery prvoinštančného súdu vo veci, ktorý na vec aplikoval správne hmotnoprávne ustanovenia a tieto v súvislosti s danou vecou i správne vyložil, s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP odvolací súd už iba odkazuje na správne a presvedčivé písomné vyhotovenie rozsudku. Odvolací súd ani s prihliadnutím na odvolacie argumenty nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov prvoinštančného súdu odchýliť a nemôže preto dať za pravdu odvolateľovi. Na zdôraznenie správnosti záverov súdu sa potom žiada dodať už len nasledovné:

9. Súd prvej inštancie na základe návrhu strán vykonáva dokazovanie, vykonané dôkazy hodnotí a na základe toho zisťuje skutkový stav. Zásada voľného hodnotenia dôkazov vyjadruje, že záver, ktorý si sudca urobí o pravdivosti či nepravdivosti tvrdených skutočností, vzhľadom na poznatky získané z vykonaných dôkazov, je vecou vnútorného sudcovho presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Z tejto zásady vyplýva, že na nesprávnosť hodnotenia dôkazov možno usudzovať len zo spôsobu, akým súd hodnotenie vykonal. Ak nemožno v tomto smere vyčítať súdu žiadne pochybenia (napr. že výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá pravidlám logického myslenia alebo súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z dokazovania nevyplynuli alebo opomenul rozhodné skutočnosti, ktoré vyšli v konaní najavo), potom nie je ani možné polemizovať s jeho skutkovými závermi.

10. Podľa názoru odvolacieho súdu z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva argumentácia, na základe ktorej pristúpil k právnomu posúdeniu veci, pričom jasne, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom sa vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré boli pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné.

11. Odvolateľ tiež namietal, že napadnutý rozsudok spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

12. Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, každý má právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

13. Podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd, každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

14. Obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní, obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. IV.ÚS 252/2004).

15. Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I.ÚS 97/1997), respektíve toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktoré predkladá účastník konania (II.ÚS 3/1997, II.ÚS 251/2003).

16. Strany sporu sú povinné označiť dôkazy na preukázanie svojich skutkových tvrdení, pričom súd rozhodne, ktoré z označených dôkazov vykoná. Iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov leží zásadne na stranách sporu. Strana, ktorá neoznačila dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, nesie nepriaznivé dôsledky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe vykonaných dôkazov. Rovnaké následky postihujú i tú stranu, ktorá síce navrhla dôkazy o pravdivosti svojich tvrdení, no hodnotenie vykonaných dôkazov súdom vyústilo do záveru, že dokazovanie nepotvrdilo pravdivosť skutkových tvrdení strany. Zákon určuje zákonné bremeno ako procesnú zodpovednosť strany za výsledok sporu, pokiaľ je určovaný výsledok vykonaného dokazovania. Dôsledkom toho, že tvrdenie strany nie je preukázané (v tom zmysle, že súd ho nepovažuje za pravdivé) na základe navrhnutých dôkazov je pre stranu nepriaznivé rozhodnutie.

17. V prejednávanej veci mal žalobca bremeno tvrdenia, že so žalovanou uzavrel zmluvu o peňažnej pôžičke a že žalovaná pôžičku nevrátila. Z tohto bremena mal povinnosť preukázať uzavretie zmluvy, teda existenciu právneho vzťahu z pôžičky a reálne prevzatie peňazí žalovanou. Ako správne konštatoval v odôvodnení svojho rozhodnutia prvoinštančný súd, žalobca svoju dôkaznú povinnosť v tomto smere neuniesol.

18. Podľa ust. § 657 OZ, zmluvou o pôžičke prenecháva veriteľ dlžníkovi veci určené podľa druhu, najmä peniaze a dlžník sa zaväzuje vrátiť po uplynutí dohodnutej doby veci rovnakého druhu.

19. Z citovaného zákonného ustanovenia teda vyplýva, že pre uzavretie dohody o pôžičke sa nevyžaduje písomná forma, takže táto zmluva môže byť uzavretá i ústne alebo konkludentným spôsobom. Podstatnou náležitosťou obsahu takejto dohody je okrem označenia zmluvných strán, predovšetkým určenie predmetu pôžičky; z obsahu zmluvy musí vyplynúť i povinnosť dlžníka vrátiť veci rovnakého druhu (peňazí). Keďže táto zmluva je reálnou zmluvou (kontraktom), k jej uzavretiu zákon vyžaduje i skutočné odovzdanie predmetu pôžičky veriteľom dlžníkovi. Pokiaľ k odovzdaniu peňazí nedôjde, medzi zmluvnými stranami právny vzťah z pôžičky nevznikne (rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 25 Cdo 98/2000, 25 Cdo 695/2003, 25 Cdo 696/2003).

20. Podľa názoru odvolacieho súdu vyhodnotenie dôkazov súdom prvej inštancie je v súlade s obsahom spisu, aj so zásadami formálnej logiky. Súd v odôvodnení napadnutého rozsudku riadne uviedol, na základe akých skutočností dospel k záveru, že žalobca neuniesol procesnú dôkaznú povinnosť, čo malo v danej veci za následok zamietnutie žaloby. Pri hodnotení dôkazov nemožno súdu prvej inštancie vyčítať pochybenia, a preto ani nemožno polemizovať s jeho závermi, ktoré žalobca namieta v odvolaní.

21. Z dôvodu, že odvolacie dôvody odvolateľa neboli opodstatnené a neboli zistené ani žiadne nedostatky v postupe súdu prvej inštancie, na ktoré by mal odvolací súd prihliadnuť z tzv. úradnej povinnosti (§ 380 ods. 2 CSP), preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, ako i v závislom výroku o trovách konania z dôvodu vecnej správnosti potvrdil (§ 387 ods. 1 CSP).

22. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP, nakoľko v odvolacom konaní bola v celom rozsahu úspešná žalovaná.

23. Senát odvolacieho súdu uvedený rozsudok prijal pomerom hlasov 3:0, teda jednohlasne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP). V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).